

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłaš,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čel!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždy kóbotu w Smolerjez knihicziščezetni w Budyschinje a je tam sa šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostać.

5. njedzela po swjatej Trojicy.

1. Pětr. 3, 8—15.

„Šchtóž chce žiwjenje lubowac a dobre dny widzec“.
To chce kóždy. Ale so bychmy dobre dny widzeli, dyrbimy na swojim džěle činicz, šchtóž je k temu trěbne. Čłowjek drje tón a tamny sadžewk wotstronicz pyta, kotryž dobrým dnjam na puczu steji; ale pschi tym wón tola pschezo na sadžewki myšli, kotrež mohle wot wonka pschińcz. Wjele waznišće su sadžewki, kotrež w naš kamych leža. „Budźmy lěpschi a hnydom budže lěpje.“ Epistola nam k temu prawy pucz połaže.

Čhzemj-li my dobre dny widzec, dyrbimy so w lubosći swuczowac. My kichesćizienjo smy lud bratrow a kotrow. My wschitzu mamy jeneho Wótza w njebjěkach, jene słowo žiwjenja, jenu krej wujednanja, jenu kupjel noweho narodženja, jere blido hnady, jenu nadžiju pschichodneje krafnosće. Šmy tehodla jena swójba w Khrystu. Šteho napominanje japoschtola srošymimy: „Budźe wschitzu jenajše myšle.“ Bóh njecha, so by wschitko jenajše bylo, so bychy wschitke roszdžele, kotrež staw a sdželanosć, wutroba a žiwjenje tworja, šbehnjene byle. Wón morwe njelubuje. Kaž je wón wonkach wotmėnjenje stworik we wyšokosćach a dolinach, horach a nizinach, kaž je semju se wschelakimi barbami a dobami wuhotował, kaž je njebjěka se swězomi pschik, kotrež su tak wschelake na bljšczu a wulkosći, tak tež so w jeho zyrkmi wschelakosć darow a mozow podczisćezec nješmė. Ale lubosć dyrbi wschitko swjasac

a sjednac. W tutej lubosći dyrbimy, na jenajše smyšleni, hromadže twaricz, so by pola naš njebylo kaž pschi twarjenju babyloniskeho tórma; my dyrbimy hromadže wojowac, so njebychu nasche rnyki psches sawisć wosłabnyle; my dyrbimy hromadže čerpicz, žiwje kobunjesć nusu nascheho bratra a šmilnje jeho rany swobalec a pscheczelnimje jeho šylšy setreć. Potom by nasche žyłe žiwjenje psches lubosć pschekrafnjene bylo. Modlitwy tych, kotrymž lubosć wopokasujemy, bychy naš nosnyle, jich žohnowanja bychy naš pschewodžale a šchitowale; my bychmy wopravdže dobre dny widzeli.

Štu pruhu maja dobre dny psches njepscheczestwo šlych čłowjekow wobstac. Přecz je dobry džeň, hdyž so dasch k šwarjenju a swadže pohnuć. Potom so wohen we wschěch twojich myšlach wali; jědž čzi šlodži kaž polon; spanje tvoje wóćzko čžeka. Měr je kaž bojasna šorna wuskoczik a čžeknyk. Hdyž chžesch dobre dny mēc, njesaplac šle se šlym. Twój Šbóžnik tež sašo šwarik njeje, hdyž bė šwarjeny, njeje hrosnyk, hdyž čžerpjesche, ale je to temu pschewostajik, kotryž prawje šudži. Šohladaš k njemu w čžernjowej křonje, w čžerpjenju na křizju, modlitwa sa jeho mordarjom so š jeho erta wulawa — š tym tež ty roshorjene žolmy w šwojej wutrobje wobknejšich a smėrujesch. Woschěje njeh twój jasnyk mjelczi. Dasch ty jemu wolu, měr budže pschezo žadnišchi a dale a dale čžeka, šnana na ženjesakowidženje. Hdyž ty pak jón we wusdže džeržich, so sašo wróczi a pschi tebi bydli a ty potom sašo dobre dny widžich.

Hdyž pať nětko njepršeczeljo pschi słowach jo nje-
wostaja, ale zyle druhe šrědki nałožuja hačž słowa?
Prěni kšesćizjenje mjachu wjele czežšche pscheczěpicž hačž
šwarjenje a hanjenje. Šich jimachu a do jaštwow njetachu,
kubla jim rubjachu, wot žonow a džěczi nanow precž
torhachu, jich krjudowachu a czwilowachu na czertowške
waschnje. Tu wscha měrnošč nicžo njepomhasche, dobry
džěń sašo kem pschuwjescž. Šow pať wěra pomha; žiwe
dowěrjenje na teho Knjesa. Woczi teho Knjesa na naš
hladatej; wuschy teho Knjesa na našču próštwu pošluchatej;
wěriny-li to, dha tež hladajo na tajke czěrpjenja prajicž
móžemy: Šchtó je, kiž wam mohł šle czinicž, hdyž wy sa
dobrym štačž budžecze? A hačž my runje prawdoščje dla
czěrpimy, šmy wschał tola šbóžni. My šo pod jich
hroženjom njebojimy a šo nještrachujemy. To je wschitko
hroženje kaž pola tamneho šhwaleškeho Goliatha. To je
krótke wyštanje dobyčza, kaž pola tych njepršeczelow pod
kšichžom Šhryštušowym. Bjes bojoscze a hrosy do jich
šakakłoscze hladamy; Boha šo bojimy, ale człowškeje bojoscze
nimamy. W Božim klinje wotpoczujemy, hdyž tež wokoło
naš płomjenja šapaju kaž wokoło tych tšjoch muži we
wohenju. Njebješa wotewrijene wohladamy kaž Šchczěpan,
hdyž tež je twjerda semja našche šmjertne šožo. Boha
š psalmami šhwalimy, hdyž tež štej našchej nosy w jaštwje,
kaž Pawoł a Silaš w Šhilippi. A tak mamy šrjedž
šlych dnjow dobre dny, pschetož šlónzo, kotrež dobre dny
czini, šo w našchich wutrobach šwěczi. Njech džěczi šwěta
šwoje dny w kublach, lóšchtach, žadosčach a šwješelenjach
žiwjenja pytaju, woni našhonia, šo šu šo wobšchudžile a
šony sa wěrnošč brate. My pať čzemy šo w lubošczi
šwucžowacž a twjerdže we wěrje štačž, dha hižo tudy dobre
dny wohladamy, tam pať krónu šwěrnoščje docžafamy a
palmu pschewinjerja a rjanu džěń, kotryž žaneho šónza nima.

M. H.

B.

Dobre dny! šchtó njeby je widžecž čzyl (šcht. 10)? „Šchtóž
čze živjenje lubowacž a dobre dny widžecž“ t. r. wopravdže
šbožowny byčž a šwětkle rjane dny widžecž — teho rad radoščiwje
powitamy, kiž naš tole potajništvo wucži. Duž je nam witane
to předomanje:

Dobre dny!

1. Šak je druhim pschihotujemy,
2. Šak je šebi šamym pschihotujemy,
3. Šakje maja bohate žohnowanje.

1. Šak je druhim pschihotujemy. Šcht. 8. a 9. „Budžecze
wschitzy jenafeje myšle.“ Šaj šawěščje, šchtóž tak čzujje, šon móže
š tym druhim dobre dny pschihotowacž. „Budžecze wschitzy.“
Wjele rošdželow je na šwěcze we wschelafich wězach — ale jene
wschitkim płaczi: „Budžecze wschitzy jenafeje myšle.“ Šenafeje
myšle! To je jednota a měr. Šotšiz šu š jenemu wotšynje-
nemu šónzej powołani, wumóženi š jenej wěrje, kšyczeni š jenej
wodu — woni dyrbja tež jenafeje myšle byčž. Šenafeje myšle!
to nastupa wěru a jednotu — tym, kiž šu powołani š jenemu
wotšynjenemu šónzej, wumóženi š jenej wěrje, kšyczeni š jenej wodu,
woni dyrbja tež jenafeje myšle byčž. Ale šhto je widžecž: Ši-
dženje, šwada, njepršeczelstwo! Budžmy jenafeje myšle!

Ščěrplivi! Šsobucžěpicž! Šak derje czini ščěrpliwoscž. hdyž
šóždy to šobucžěpjenje šacžutwa! Duž přecž še wschej šawišcžu
a hidženjom!

Šako bratšja lubošni! Čžehodla ma Luther ša wschědny
šhlěb — dobrych pscheczelow, šwěrných šušodow! Škšesćizianstwo

wjedže š prawemu bratrowštwu — š bratrowštwu wutrobny a
žiwjenja.

Š wutrobu šmilni — šmilnošč je šlónčžo živjenja, kotraž
našche živjenje pschekrašnja.

Njeshaplacžcze šlěcž še šlěcžu. Ššeczelow a dobročzelow
lubowacž njeje czežšo, to šamóža tež hjesbóžni. Ale šak je še ša-
placženjom? Ššwět praji: „Šaplacženje njeje hrěch. Š tym šu
šlěczi durje wotewrijene. Duž nješaj šo wabicž š šlěczi! Šohla-
šaj na Šesusa!

„Ale ša to požohnujcze!“ Šakje to šdobne czinjenje napsche-
czimo njepršeczelej! Niž to najhóršche njeje, šchtož nam drusy
czinja, ale hdyž my na nich šwarimy. To je najwjetšche dobyčze,
hdyž šo ty šam pschewinješch, šwój hněw škludžišch, jecho nufujesch
š žohnowanju. Šašch najšbóžnišchi wotšynjeny šónz: „žohnowanje
herbowacž.“

To šu dobre dny. Šak je druhim pschihotujesch —

2. ale ty móžesch je šam šebi pschihotowacž. Šcht. 10. a 11.
Štoje je to šórko: Šót, ruka a wutroba. To šu dobre wufa-
šanja ša dom.

Šót. Šojimaj šwój jašyf. Šón šo wodži ša woteshču.
Ale jašyf — je woheń, kiž šo tak lohko šapali. Šojimaj šwój
jašyf, šo by škeho njerěczal, a šwoju hubu, šo by njeludala.

Šuku. Šcht. 11. Šrěch nad nami wišy. Šak je czežšo, šo
wote wschitkich hrěšnych pschihilnoščow wušwobodžicž. Njerjad
pschezo šašo roščje! „Ale wobrocž šo wot škeho a čziń dobre!“
Niž jenož wot škeho wobrocžicž, ale „dobre czinicž!“ To lóžke
njej, šo kšesćizian budu. Wjele jich šo kšesćizjenje mjenuja,
ale tola kšesćizjenje nješju.

Šutrobu! „Njech wón měra hlada a ša nim honi.“
Šmyšljenje je najwážnišche. Ššy-li człowjek měra, potom šon tež
ša měrom. Šotom mašch wěščje dobre dny. Šrašne to honjenje!

3. Šakje to bohate žohnowanje! Šutšow mamy w Božej ruzy.
„Woczi teho Knjesa hladatej na prawych. Šón hlada do potaj-
neho. Šeho wuschy šlyšchitej našču próštwu. Duž wostań w Knje-
šowej ruzy, potom šy derje ššowany.

„Ššed šškodu wobarnowany“ Šcht. 13. W čžafnyšm drje
móža njepršeczeljo šškodu czinicž. Ale wopravdžitu šškodu nam
czinicž njemóža, šškodu na dušchi. „Šchtó je, kiž by wam mohł
šle czinicž, hdyž wy ša dobrym štačž budžecze?“

„Šbóžni w czěrpjenju!“ „Šaj, hačž wy runje byšcže
prawdoščje dla czěrpili, dha wschał šcže šbóžni.“ My šhwalimy
šo tšychnoščow.

„Njebojčze šo pať psched hroženjom a nještrachujcže šo!“
Šladaj na Luthera, ewangeliški ludo!

Duž dha „dobre dny!“ Čžehodla škoržišch na „hubjene čžafy!“
Ty móžesch je dobre czinicž!

„Ššwjećcže Boha, teho Knjesa, we šwojich wutrobach!“
(Šcht. 15).

Šamjeń.

Šaposhčolske pschilubjenje dobrych dnjow.

(1. Šětr. 3, 8—15.)

Šlók (š61): Ššy dha, o Šesu, to woblicžo zyle mi ššowat?!

Žiwjenje kšesćizana czernjošta čžasto je droha,
Šo čžeri bološnej štupa tu tšchneho noha;
Wšchelafje šorjo a pocžišččenje,
Kiž jecho czežšo doščž šrudži.

Šehodla šaposhčol šodawa Knješowy jemu
Šowucženje, šo by trošchtny wucžeknył škemu;
Šjecžore je Něšchto, šchtož poššicžuje
Ša trošcht a š woborje nufne:

Senajku mjes šobu mějće myšl, ščerplivi budźće,
 S wutrobu šmilni a pšhecželni bratšja šo šwucźće
 W lubošnojči Bncž šebi štowarišeni!
 — Spodobne Bohu to budźe.

Sapłacźić se šlōscžu šlōscž ani šwarjenje ženje
 Se šwarom nješluscha šo, dofelž nješlincži rjenje,
 Šdyž wadža šo, Kotšiz šu šchescžijenjo,
 — Šrošnosč to pšched Bohom rēfa!

Chzeczē-li žiwjenje lubowacž, dobre dny widžić,
 — Šašył šwōj pojimacž wukńcže a ludarštwō hidžić;
 Wot šleho šo Wobrocźće, šchescžijenjo,
 W dobrocže ja mērom hońcže!

Ma prawnyh pucže a žadanje fedžbuje šwēru
 Anješ, kotryž šchibašym š dospolnej wuplacži mēru,
 S kajtež šu cži Mēriš š šhrobloščžu šli;
 — Dobrym wam nješchodži nicžo!

Šacž runjež prawdy dla hidženi cžerpili byšcže,
 Šo wam šo š šhwilemi bojašnym na šwēcže štyšcže,
 — Šbōžni wy šcže, Nihdy šo nještrachujcže!
 — Šswjecźcže pak we šebi Anješa! —

U.

Reformazija mjes Šserbami.

Šchescžijanštwō, kotrež my mjes Šserbami po jich wobroczenju š pohaništwā namašamy, bē we wjele kručach jeno šwontowne šchescžijanštwō. Šich wobroczerjo bēchu šo, kaž bē to tehdom warišnje, hušto došč hižom š tym špokojili, hdyž šo Šserbjo jeno šchecžić dachu a se rtom wušnachu, šo chzedža wēricž do trojenicžleho Boha a wopuschecžić šwoje stare pšchibōjštwō. Ša hlubšche rošwuczenie w šchescžijanškej wērje starošche šo najmjeišči džēl tych, šiz na wobroczenju starých pohanišch Šserbow džēlachu a to teho dla niž, dofelž šo se Šserbami derje došč šrēcžecž njemōžachu. Čžaš wobroczenja Šserbow se štrony Mēmzom bē pak tež hižom ša žyłu šchescžijanšku žyrkej we wšchelakim nastupanju hubjenty čžaš. Wšchelake čžlowške wucžby a čžlowške wuštwaki bēchu šo do šchescžijanškej žyrkwe šacžišcžake a wudawachu šo ša bōjške wuštajenja. Tež knježesche tehdom mjes šchescžijanami šamymi wulka njewēdomnosč w bōjšch wēzach. Teho dla šo džiwacž njemōžemy, šo pola Šserbow žane čžište šchescžijanštwō njebē, a hdyž namašamy, šo tehdy, hacžrunje šo šchescžijenjo mjenowachu, tola w duchownych wēzach wulka njewēdomnosč mjes nimi knježesche. Šich šchescžijanštwō wobšejesche w tym, šo šo woni šchecžić dachu, šwoje Bože domy wopytowachu, hdyž šo jim mšcha jenož we šacžianškej rēcži džeržesche a šo ša džiw hdy žane šerbske přēdowanje mējesche, šo wēšte modlitwy po pacžerjach špēwachu, šo we wēštych čžakach pošcžachu a š cžerjōdami š nēkotrym šwjatym mēštam čžahachu, hdyž bēchu džiwycžinjaze šnamjenja šwjateje Marje wuštajene. Tajkich mēštnow bē w Šserbach wjazy, na pšchiklad w Tuchorju pola Šornjeho Wujesda, w Šodžiju, w Šilozach pola Budestez atd.

Šyle hinaš bu to, jako bē Dr. Marcžin Luther we Wittenbergu wuštwipil a tam šjawuje pšhecžiwō bludam tehdomnišcheje kathiškej žyrkwe pišacž a přēdowacž šapocžal. To bē šo štalo wot 1517 šem, š tajkim šjawnym wuštwupjenjom Lutherowym šapocža pak šo tež reformazija w šchescžijanškej žyrkwi a Šserbjo, šiz bēchu wot stareho čžajša šem pobožny lud, njebēchu pošledni, šiz šo tej šamej pšchijamšnychu. Wōšebje pak dobu to Lutherej a jeho wucžbje wutrobny Šserbow, šo Luther tak jara ša to džēlāšche, šo

šo šacžianška rēcž wjazy pšchi Božich šlužbach trjebacž njedyrbjesche, ale rēcž, šiz bē ludej šrošmliwa. Tež w šerbskich žyrkwach knježesche tehdom hišcže šacžianška rēcž, a teho dla bē tež najmjenje šerbskich duchownych šerbskeje rēcže došč wēdomnych, pšchetož cži Šserbjo, šiz šo w tamnišchim čžajšu na budyškim tachantštwōje abo w šlōštrje Šranzištanarjow w Budyščinje na duchownštwō pšchihotowachu, njedōšahachu ša wšchitke šerbske žyrkwe. Wulka radošč nastā teho dla mjes Šserbami, jako jedyn jich duchownych, šiz bē rođženy Šserb, po pšchikladže Lutherowym hižom w šēcže 1520 počā Šserbam w šerbskej rēcži Šhryštušowu čžistu wucžbu přēdowacž a tež šwjate wotšafanje pod wobēmaj šchaltomaj wudžēlecž, šchtož bē w čžajšu předy reformazije šafane. Tutōn přēni ewangeliški šerbski duchowny bē Šawol Bošak w Budestezach a Budestezy šu tehodla tež přēnja šerbska wōšada, w kotrejž je šo reformazija pšhecžišcžala.

(Wšchichodnje škōncjenje.)

Dwē njerunej šotšje.

(Škōncjenje.)

Nētko džēšche Šurij š drugej šotšje, š Emmje. Mjes tym šo hižom šmērkāšche, jako wōn jejny domil dožpi. Emma runje pšched durjemi šejesche, a Šurij, wot njeje runje tak malo špōšnaty kaž wot šaršesche šotru, šwoju proštwō pšchednješe.

Šak žyle hinaš Emma prošchazeho pšchija! „Šowle, mōj pšhecželo“, wona pšhecželniwje rjenty, jemu wuproščeny pjenjes škicžiwšchi. „Tola“ — wona pošracžesche — „hošpoda je daloko wot jow a je hižom pošdže. Chzeczē-li ša lubo wšacž, bychmy my šami ša jenu nōž čžište lēhwo ša waš mēli. Dofelž je mojeho mužowy towariš š šwojimaj šaršchimaj šapucžowal a wy šo šprawy čžlowjel bncž šbacže, čžu wam lubjerada jeho ložo pšchewoštajicž.“

Šak rady budžišche šo Šurij hižom nētko šotšje Emmje na wutrobu cžišnył, ale wōn šo wobkneži. Emma wjedžišche jeho do jštwy, kotraž bē jara čžišta a pšchistojnje napravjena. Nētko tež jejny muž pšchidže, kotryž bēšche wo wšy š towarjom. Šurij bu š wječeri pšcheproščeny a wobšhad š nim bēšche tak wutrobnny, kaž by wōn štw šwōjby byl. Ša to wjedžesche jeho šowat do wuššej, ale čžišteje šomorfi. Šurij džakowāšche šo lubemu Bohu we šwojej wječornej modlitwje niž jeno ša šchit na džēšnišchim dnju, ale tež ša to, šo je jemu jeho druhu šotru jako šmilnu žōnšku namašacž daš.

Šako bēšche wōn našajtra rano šnēdanje, jemu pšchedštajene, wužil a šo na dalehicže hotowāšche, jemu Emma hišcže pošmasi šobu na pucž da, a jako Šurij pšchi džēlenju šwōj džak a š došom tež špodžiwanje nad jeju dobrocžiwōščžu wuprajowāšche, došta šo jemu wotmolwjenje, šo je to jeno šlabny wuraš džaka, kotryž štaj Bohu winojtaj, a Emma pošjedāšche, šo ma w Amerizy dobroho bratra, šiz jimaj tajku mašu dobrotu džēšacžtrōcžnje šaruna.

Šurij wotēdže. Ša nēkotre hodžiny ridrowāšche wōšebny, š wjazorymi šoframi nakladženy dwupšchēžnik pšchēs wjēš. Wōš šasta pšched šowarjomymi durjemi a wōšebnje šdrāščeny žušbnik, šiz w nim šedžesche, š njeho wuššocži. Šowat a jeho mandželška bēšchaj šhwatnje pšched durje štwilōj; wonaj njewjedžišchaj, šchto mataj šebi myšlicž, pšchetož wonaj špōšnašchaj w šmēwazym mlōdym mužū šwojeho hantwjeršleho šajy. Šhwilku šo šōšamny na jeju bješrēcžnym špodžiwanju pošesche, potom wōn wuwoła: „Emma, njepōšnajesč ty woprawdže šwojeho bratra šajšo?“

„Šurjo!“ šawyška Emma, jemu do rukow padnywšchi. „Wēšche mi tola pšchi šwojim napohladže pšchēzo tak mjehko wokoło wutrobny.“

Wobaj šwataj šebi wutrobnje ruzy šchāšchaj; potom cžehnišche Emma pod šylšami wjēšela šwojeho bratra do domu.

„Dobřež tola rucje k hotije, mužo!“ wona wuwola. „„Kaf budže ho ta tež wješelicež, hdyž tebe wuhlada, Surjo!““

„Mój kmój ho hižom widžaloj“, tón khotnje rjetny. „„Schto? Wój staj ho widžaloj?““ Emma se spodžiwanim wospjetowasche.

„Tole hudanczko ho czi wujagni, hdyž wona pschidže“, Surij wotmolwi. „Samolaj ju jeno, kwofo, ale njewosjelw jej moje mjeno!“

Sa někotre mjeńschiny ho durje wotewrichu a kowar s Hertu jastupi. Se spodžiwanim tež wona na wobliczo, jej wot wczera snate, hladasche. Surij mernje psched nju stupi a džešche: „Projchetski njedoczint wot wczera wsczeho — twój bratr.“

Herta wobledny a ho tak stroži, so dnyrbjesche ho na siólz khdnyčž.

„„Surjo““, wona wohańbjena sablefota, „„budžich tole wje-džala!““ Wona pak krtemu porokej njewuńdže. „Njeběch czi ja tež dobrocziwosčž ja pschibłuschnosčž sežinił?“ Surij wuwola. „Emma je mje pscheczelnije pschijala a pola njeje budu ja s bydle-njom.“ A tak ho sta.

Surij powjedasche potom wo kwojim herbstwoje a džešesche jo se kwojimaj kotromaj; Hercze pak wón summu wotczahny, tak wjele něhdže, schtož bě jej wón ja prjedawšche lěta wot kwojich wulutowankow kłal, a dari ju kwojeje nowe domisnje k jalozenju džečžajeje wothladańje. Herta spóna kwoj smylk a ho polěpschi; bratr a hotije pak běchu na to sažo hromadže živi kaž jena wutroba a jenč dušcha.

F.

Wschelake s bliska a s daloka.

S Nješwacžidla. Wutora, 10. džen julija, pschinješe s lubo-
snym kłoncžnym wjedrom nam sažo po 19 lětach luby a lubosny
Gustav-Adolfski kwojedžen. Lubosny a młódnny — je wschał skutk
lubosče ja saštaranje ewangelskich wěrybratrow w rospróščenju
jedyn tych młódschich, ale tež najžiwischich skutkow zyrkwinskeje
lubosče — ho hnydom sjeni kwojedženškim hosčžam, jako po hasčach,
wot brěšowych selenych mejow sežinjnych, do Božeho doma pschilha-
džachu, a widžachu kaž wrota tak Boži dom se selenymi a kwětko-
wymi pletwami a wěnzami hacž nanajrjeńschjo a najbohatscho psches
pilnosčž a lubosčž wošadžineje młódnny wupnyšcheny. W 2 hodž-
ko k herbstej Božej klužbje swonjesche a cžah s 24 duchownymi a
s zyrkwiny prjódštejerštwom, wjedženy wot wyšokodostojneho
k. wošadneho fararja Sakuba a kollatora zyrkwje, k. barona
s Wietinghoff-Niescha, ho do Božeho doma kwojatocžnje hibasche pod
šyntami hloža posawnoweho: Jesu, prjedy dži. Duch Jesušow, duch
nutrnosče a kwojecžiny ležesche nad bohatej kwojedženškej
wošadu, kotruž Boži dom lědy wopšchijecž samoh. Běchu wschał
wošadni a wulka kyla kwojedženškich hosčži je kušodnych wošadow,
kamo tež s Prusseje, wschitzny s wulkej lubosčžu ho sešchli — tež
dnyrbi ho rycžerkublam džakowacž, so běchu kwojim dželacžerjam a
lubžom ja kwojedžen kwoobodu dali. Duch bratrowskeje lubosče
džešesche psches kwojedženšku Božu klužbu wot přenich kłowom
samodneho kherluscha: „Twať, o luby Jesužo, twoju zyrkej, twoje
cžělo“ hacž do poslednich: „Zion, s mozu ty ja wěrnosčžu hladaj
tu, hladaj tu“ — njech ho tež sdońje na to pokajowasche, so
mamny ho wokoło nasčeho Boha w ewangelskej zyrkwi ja kwojate
bėdženje pschezo s nowa wobroničž. S kłětki namońwjesche k temu to
wobwěnzowane kłowo: „Zedn twjerdy hród je nasch Bóh kam!“
Po samodnej woltatnej Božej klužbje, wot k. fararja Sakuba wob-
staranej, předowasche k. farar Domaschka s Budestez na podložku
Luf. 16, 20—22 a džešesche: Naschi wěrybratija w rospróščenju
tež jedyn Lazarus: 1. khdži kaž Lazarus psches kwoje duchomne

nusy, 2. bohaczi kaž Lazarus psches tu snutskownu móg a krašnosčž
nasčesje ewangelskeje wěry, 3. kšmilnosčž žadajo kaž Lazarus. Na
snate snamjo Lazarowe w pschirunanju ho jalozžo kwojedženški
předat s nowa skutk Gustav-Adolfskeho towarštwu do jašneho
kwoětla staji. S mišym, wutrobny a sahorjazym waschynom nusy
wontach w rospróščenju w nastupanju Božich domow a kamo
městnow ja khowanje lubnych semrjetnych pokajowasche, kaž na dar
Božeho kwojateho pišma a poklad cžisčesje ewangelskeje wěry. S boha-
teho poklada kwojeho naschonjenja kwobu podawajo w pschezo jenak
móznym žiwym duchu rěčžo, wošadu w njepšchetorhjnenej kłubokej
nutrnosčži džečžesche. Bohacze s duchownym kłwom s nowa žohno-
wana po kłoncženej liturgiji k. fararja Nady-Budyskeho wošada
Boži dom wopuščesči, jako džaka wopor 486 hr. kładujo.

Městka Boža klužba ho w 4 hodžinach sapocža a bu wu-
šběhnjena kaž psches pschitomnosčž k. tajneho zyrkwinskeho radžicžela
Meiera s Budyschina, pschedhdy nasčeho pobocžneho Gustav-
Adolfskeho Budyskeho towarštwu, kiž tež kłoncžnu liturgiju džečžesche,
hdyž běšche samodnu Božu klužbu wošadny k. farar mēl, tak psches
to, so běšche kwojedženške předowanje k. wyschšchi konsistorialny radži-
cžel, superintendent D. Dibelius s Draždžan na ho wšal, kiž je
s dobom s pschedhdy Draždžanskeho kłowneho towarštwu. Psched
jara bohonym pschipošlučarštwom D. Dibelius s wulkej mozu rě-
česche, žiwe wobrašny s diasporu (rospróščenja) psched wocži a dušchu
stajejo wutrobny se kwojathm kłomjenjom sahorjowasche, to dwoje
wusběhuj, so je Gustav-Adolfski skutk Boži skutk a nam kamym
k žohnowanju daty. Po kłowach texta Rom. 13, 12 wošadže pschi-
wola: Móg ho minje, džēń sašwita; o kaje džimny Bože w ros-
próščenju! 1. nětk prjecž se wschkej struchłosčžu — budžmy džatomne
džečži Bože! 2. nětk cžim horliwischjo do klužby ja wěrybratrow —
budžmy kwoěni kwobudželacžerjo nasčeho Boha. Předarjome
kwoědženje ja nadžiju a skutkowanje se sečerpliwosčžu a modlenjom
teho runja wutrobny móznye sapschimny a kemscherjo sažo wo-
pokajachu, schtož předat na kónzu džešesche: Nasche wopory ku džel
nasčesje Božesje klužby. Pschi wukhodže 352 hrinnow ja spěcho-
wanje kwojateje wěry do schklicžkow kładowachu.

Hdyž běchu wječorne sera ho sjewite a kwojedžen wobšamfnjenty,
wutrobne wješele ja dokonjenje kwojedženja psches wjele wutrobny
cžehnjeschje: džak ja sprozimne pschihotowanje zyrkwinskemu prjód-
štejerštwu, wošebje jeho wódžerjej k. fararjej Sakubej, ja posběho-
waze porjenščenje młódnny wošebje tež Nješwacžidlištemu muž-
škemu spěwarštemu towarštwu, kotrež wot wjazny knjesow wučerjom
pdpjerane na wobemaj Božimaj klužbomaj rjany spěw: „Tón
Knjes, paštyť mój“ rjenje k natwarjenju pošlučarjom psched-
noschowasche pod wódženjom k. kantora Kalicha. Džak pschede
wschēm temu, kiž wutrobny wobrocža a wotewrja, so ruzny kłado-
wachu s wulkej woporniwosčžu — běchu wschał wscho w hromadže
1338 hrinnow, 838 s kollektny a 500 hrinnow jako wošebity dar
nadobnje smyšleneho knjesa — woprowane, džak jemu ja nowe
pošhljenje k kwojatemu skutkej! Tak sradowne, so nasche lube
dobre herbste wošady, te lubowatki kwojeho kwojateho mišioniškeho
skutka, ku tež tutemu nusnemu nowišchemu kwoje sroschmjenje a
kwoju lubosčž pschiwobrocžite. Tón Knjes chžyl ju dale pschi-
sporjecž we wschčch wošadach. Tón Knjes chžyl w rospróščenju
jako tón dobry paštyť kam to shubjene pyčacž a to kłabe po-
šhljencž.

Porjedženka: W cž. 27 psched tydženjom je s kherluscha na
str. 108 w pschedposlednej schtucžny s poslednjeje rjadki we
wjetškej položny naklada jenicžke e wupadlo; rěčacž mjenujžny tam
dnyrbi: (niž w tebi, ale) we tebi atd.